

Mănăstirea Sfântul Ioan Rusul

Comuna Slobozia (în trecut și Slobozia lui Celeb Aga) este situată în județul Giurgiu formată fiind numai din satul de reședință cu același nume. Între anii 1417-1829 a făcut parte din Raiuaa Giurgiu a Imperiului Otoman. Comuna se află la marginea sudică a județului, pe malul stâng al Dunării, la Vest de municipiul Giurgiu. Este așezată pe traseul DN5C, care leagă municipiile Giurgiu și Zimnicea. Are un trecut istoric unde continuitatea populației poate fi urmărită din paleoliticul superior până în prezent. La sfârșitul secolului al XIX-lea, comuna făcea parte din plasa Marginea a județului Vlașca, avea o moară cu aburi și o biserică astăzi declarată monument istoric.

Anuarul Socec din anul 1925 o consemnează în plasa Dunărea a aceluiași județ, având 2864 de locuitori în satele Slobozia și Florica. În 1931, a căpătat statut de comună suburbană a comunei urbane Giurgiu. În 1950, făcea parte din raionul Giurgiu, regiunea București, în 1968, a redevenit comună suburbană a municipiului Giurgiu, care era component al județului Ilfov. În 1989, s-a renunțat la conceptul de comună suburbană, comuna fiind subordonată județului Giurgiu.

Prin această comună a trecut linia ferată Frătești- Zimnicea, construită de Imperiul Țarist în timpul Războiului Ruso- Turc din 1877- 1878, în partea de nord a localității se afla o gară. Linia ferată a fost dezafectată după război de imperiul țarist. În anul 2011, populația comunei Slobozia se ridică la 2.377 de locuitori, în scădere față de 2002 când s-au înregistrat 2.663 de locuitori. Majoritatea locuitorilor sunt români (80,52%), cu o minoritate de romi (15,1%). Pentru 4,33% din populație, apartenența etnică nu este cunoscută. Din punct de vedere confesional, majoritatea locuitorilor sunt ortodocși (95,16%). Pentru 4,33% din populație, nu este cunoscută apartenența confesională.

La începutul lunii octombrie a anului 2008, o Hotărâre de Guvern a transmis din administrarea Ministerului Internelor și Reformei Administrative - Inspectoratul județean al Poliției de Frontieră Giurgiu, în administrarea Ministerului Culturii și Cultelor pentru Episcopia Giurgiului, imobilul Slobozia, proprietatea statului, în vederea amenajării unui așezământ monahal. Așa a luat ființă Mănăstirea „Sântul Ioan Rusu”. La 20 noiembrie 2008, au început primelor lucrări de construcție ale locașului monahal de către Protosinghelul Macarie Șotârcă, primul stareț al Mănăstiri Sfântul Ioan Rusu. Primele lucrări au început cu meșteri de la Piatra Neamț și Suceava. Au fost construite: un paraclis, închinat Sfântului Ioan Rusul, un corp de clădire cu sală de mese și bucătărie, iar la etaj șase chilii. Catapeteasma sculptată în lemn de stejar este lucrată la Piatra Neamț împodobită cu icoane de la Muzeul Episcopiei Giurgiu, din secolul XVIII aduse de la mănăstirea Căscioarele.

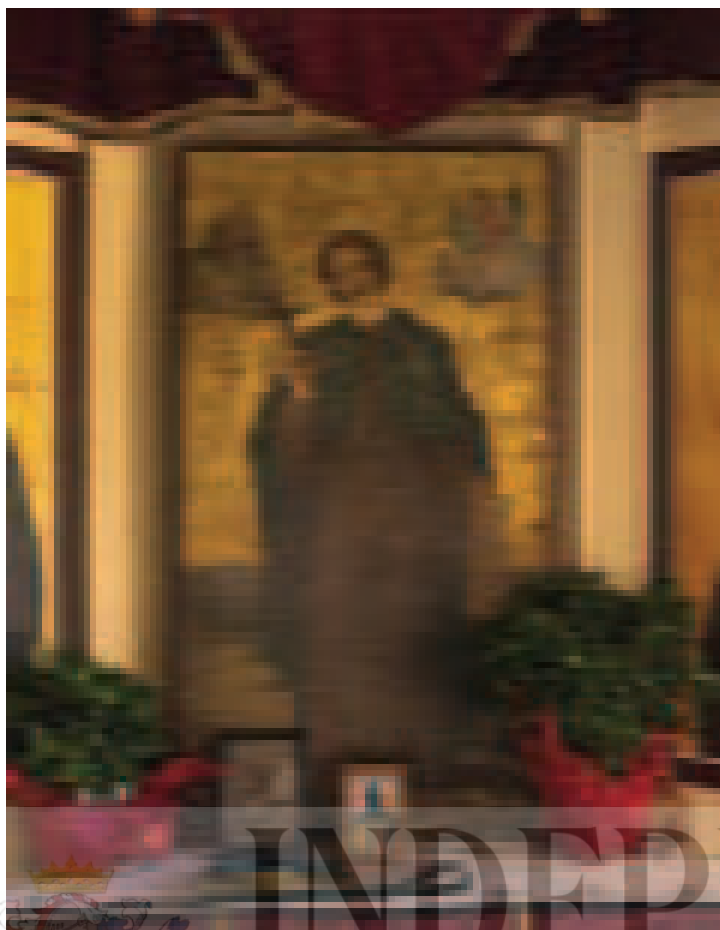
La 28 august 2008 episcopul de Giurgiu, dr. Ambrozie asistând la Sfânta Liturghie săvârșită în biserica „Sfântul Ioan Rusu” din localitatea Evia - Grecia, primea în dar din partea gazdelor o icoană a Sfântului Ioan Rusul și o părticică din moaștele acestui sfânt, care au fost dăruite mănăstirii din comuna Slobozia, care îi va purta numele. Mănăstirea este prima din România care are numele Sfântului Ioan Rusu. Sfântul Ioan Rusul s-a născut în jurul anului 1690 în Ucraina.

Recrutat în armata lui Petru cel Mare, țarul Rusiei, a luat parte la războiul Ruso-Turc din 1710-1711, la care a participat și domnul Moldovei Dimitrie Cantemir. A fost luat prizonier în luptele de la Marea Azov, vândut și devenit sclav la un ofițer otoman (aga). A fost chinuit de turci pentru că nu a vrut să renunțe la religia străbună, și să treacă la islam. Credincios, bun slujitor, la casa acestui ofițer otoman, îngrijind de animale, la grajduri unde și locuia, Ioan numit Rusul datorită etniei din care provenea, începe să fie respectat, de stăpân, pentru loialitatea sa, pentru blândete și respectul pentru munca ce o făcea zilnic. I s-a propus să locuiască într-o casă separată, dar Ioan Rusul a refuzat și a continuat să locuiască la grajduri.

După terminarea zilei de lucru, noaptea se ruga la o biserică, dintr-o peșteră, numită Biserica Sf. Gheorghe. Ofițerul otoman a devenit datorită bogățiilor acumulate un om respectat și influent. A considerat că ascensiunea sa se datorează sfântului Ioan din casa și gospodăria lui. Discuțiile dintre stăpân și grăjdar au contribuit la aceste concluzii, prin sfaturile date, concepțiile de viață și credința creștină promovată. Musulman, ofițerul a mers în pelerinaj la Mecca. În acest timp, soția sa a organizat o cină în cinstea soțului, prietenilor și rudelor. Ioan Rusul servea la masă, printre bucate și pilaful, mâncarea preferată a stăpânului. „Cât de bucuros ar fi stăpânul tău să mănânce acest pilaf”, a spus soția slujitorului. Ioan Rusul a cerut ca farfuria inscripționată cu numele stăpânului, cu mâncarea preferată, să fie trimisă la Mecca.

Întors acasă, stăpânul, a povestit întâmplarea de la Mecca unde în camera încuiată a găsit o farfurie inscripționată cu numele său, cu un pilaf fierbinte, mâncarea sa preferată. Considerat un miracol, această întâmplare a fost răspândită printre locuitorii zonei, care au început să-l considere Sfânt pe Ioan Rusul, slujitorul ofițerului otoman. Ioan Rusul a murit la 27 mai/ 19 iunie 1770, după primirea împărtășaniei. În noiembrie 1733, preotul care l-a împărtășit, l-a visat pe Sf. Ioan, i-a dezgropat trupul care era neputrezit, iar moaștele le-a așezat într-o raclă, din biserică. Această biserică cu racla moaștelor Sf. Ioan Rusul a devenit loc de pelerinaj pentru creștinii din Capadocia. În anul 1833, Turcia a prădat biserica, au fost aruncate moaștele în foc, după ce au fost furate odoarele bisericii. În acest timp trupul sfântului s-a mișcat în focul pus, iar turcii s-au speriat și au fugit - spune legenda. În anul 1845, creștinii greci din Procopio (Urgip) au construit o biserică cu hramul Sf. Vasile cel Mare fiind așezate cu acest prilej moaștele Sfântului Ioan Rusul. Marinarii din Procopio au tipărit la Atena în anul 1849 o hagiografie a Sf. Ioan Rusul. Mâna dreaptă a moaștelor a fost trimisă la cererea călugărilor ruși de la Muntele Atos la Mănăstirea Sf. Pantelimon.

Monahii ruși au construit la Procopio, între anii 1886-1892, o biserică cu hramul Sf. Ioan Rusul. În anul 1924, după schimbul de populație dintre turci și greci, creștinii greci din Capadoccia, din Procopie au emigrat în insula Evia din Grecia, unde au întemeiat o localitate cu același nume - Procopie - și au zidit o biserică, în 1951, cu hramul Sf. Ioan Rusul, unde au fost depuse moaștele sfântului. Părțile din aceste moaște în prezent se află la mănăstirea Sf. Pantelimon de la Muntele Atos (mâna dreaptă). La Moscova a fost construită o biserică din lemn între anii 2003-2004, apoi o biserică de zid, sfințită în 2016. Sf. Ioan Rusul s-a bucurat de cinstirea credincioșilor ruși, români și finlandezi. La Novosibirsc există o capelă a Maicii Domnului cu o parte închinată Sf. Ioan Rusul, iar în Finlanda la fel una, în localitatea Vilsacala (construcție din lemn) cu hramul Sf. Ioan Rusul. În România, Sf. Ioan Rusul este cinstit după anul 1989, când mai multe biserici și mănăstiri au primit hramul acestuia, la fel în spitale, unele capele, sau la mănăstirea din Slobozia (Giurgiu), construită într-o fostă unitate militară.

O parte din moaștele Sf. Ioan Rusul se află la Mănăstirea Comana, Mănăstirea din Slobozia din Giurgiu, Adămești (Teleorman), Florești (Cluj), Sihăstria (Neamț), paraclisele din spitalul Polizu, București, spitalul de pneumoftizologie Sibiu, Spitalul județean Suceava. Sf. Ioan Rusul este sărbătorit în calendarul ortodox la 27 mai. Mănăstirea Sf. Ioan Rusul din comuna Slobozia se află într-o pădure de stejar de un pitoresc deosebit. La început a fost construită o biserică mică pe amplasamentul unui depozit de muniții, apoi o biserică mare, pictată în stil neoromânesc.

Ineditul acestei biserici constă în cele șase straturi de clei așezate pe pereți și pânza de sac lipită, peste care s-au așezat alte șase straturi de clei și un strat de clei și cretă ca suport pentru pictură. Biserica din Mănăstirea Sf. Ioan Rusul are o pictură unică, în România, Maica Precistă Ocrotitoare, înconjurată de sfinți Români, cu o eșarfă tricoloră în mâini, pe fundalul hărții României Mari. Starețul mănăstirii este Arh. Dr. Teodor Șerban, om care a realizat multe transformări de un pitoresc deosebit, pentru reculegere în incinta mănăstirii. Mai mult este și autorul unei cărți deosebite: Ștergarele țărănești din zona etnografică Vlașca, publicată la Editura Episcopiei

Giurgiului, în anul 2019.

Prof. univ. dr. Ștefan Păun

INDEPENDENȚA ROMÂNĂ

*Independența
prin Cultură*